

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

HOLKA, KTERÉ SE NIKDO NEZASTAL

Příběh někdejší oběti
sexuálního zneužívání, která zasvětila
život boji za spravedlnost

Virginia Roberts
Giuffre

Holka, které se nikdo nezastal

HOLKA, KTERÉ SE NIKDO NEZASTAL

Příběh někdejší oběti
sexuálního zneužívání, která zasvětila
život boji za spravedlnost

Virginia Roberts
Giuffre

aurora

Z anglického originálu Virginia Roberts Giuffre: NOBODY'S GIRL, vydaného v nakladatelství Alfred A. Knopf, divize společnosti Penguin Random House LLC, v roku 2025, přeložila Jana Zajícová.

Vydalo nakladatelství AURORA PUBLISHING, s.r.o., v Praze v roce 2026.
Číslo publikace: 1.

Jazyková redakce: Markéta Rucká
Jazyková korektura: Kateřina Hošková
Odpovědný redaktor: Matuš Mládek
Technická redakce: Ivana Mládková
Sazba: Samuel Ryba - Design Ryba
Tisk: Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín
Fotografie na přebalu z osobní sbírky autora.

Vydání: první

Copyright © 2025 by The Estate of Virginia Roberts Giuffre

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celku nebo jeho částí v jakékoli formě. Žádná část této knihy nesmí být použita ani reprodukována jakýmkoli způsobem za účelem trénování technologií nebo systémů umělé inteligence. Pro toto dílo je vyhrazena výjimka pro vytěžování textů a dat (článek 4 odst. 3 směrnice EU 2019/790).

Toto vydání vychází na základě ujednání s Alfred A. Knopf, imprintem Knopf Doubleday Group, divize společnosti Penguin Random House LLC.

Translation © Jana Zajícová 2026
Czech edition © AURORA PUBLISHING 2026

Knih: **ISBN 978-80-909901-0-4**
E-book: **ISBN 978-80-909901-1-1**

*Věnováno mým přeživším sestřám
a všem, kteří zažili sexuální zneužívání*

Některá jména byla pozměněna v zájmu
ochrany soukromí dotčených osob.

OBSAH

POZNÁMKA SPOLUPRACOVNICE
VIRGINIE ROBERTSOVÉ GIUFFREOVÉ 11
ÚVOD 17

ČÁST I DCERA 25

1. „BEJBY“ 27
2. GROWING TOGETHER 33
3. VIRGINIA LEE 41
4. MÉNĚ NEŽ NIC 51
5. VINCEREMOS 59
6. KDYBY PŘÁNÍ BYLA KONĚ 63
7. DUCH SE VRÁTIL 73

ČÁST II VĚZEŇKYNĚ 81

8. RŮŽOVÝ DŮM 83
9. POKŘIVENÝ VZOREC 91
10. VELMI DŮLEŽITÝ MUŽ 99
11. V NEJNIŽŠÍM PATŘE PYRAMIDY 111
12. „TO SAMÉ, CO DĚLÁŠ PRO MĚ“ 117

13. ŽIVOT S „DALŠÍM CHLAPEM“ 127
14. LOUTKY NA PROVÁZKU 137
15. HODNĚ ZA ČÁROU 147

Část III PŘEŽIVŠÍ 155

16. ZEMĚ ÚSMĚVŮ 157
17. POSTRACH AGRESORŮ 163
18. NA LÍBÁNKÁCH 171
19. U PROTINOŽCŮ 179
20. VÍTEJ NA SVĚTĚ 189
21. ZÁJMOVÁ OSOBA 197
22. „BUDE TO TYLER!“ 203
23. MOJE VLASTNÍ PRINCEZNA 213
24. ASPOŇ MALÁ ZMĚNA K LEPŠÍMU 225
25. ZPÁTKY NA FLORIDĚ 231
26. NA ÚPATÍ SKALISTÝCH HOR 241

Část IV VÁLEČNICE 251

27. BOD, Z NĚHOŽ NENÍ NÁVRATU 253
28. NAVŽDY MOJE DCERA 259
29. SLAVNOSTNĚ PŘÍSAHÁM 265
30. ZAČÍNÁ ZÚČTOVÁNÍ 275
31. CHUŤ SPRAVEDLNOSTI 283
32. PŘEŽIVŠÍ SESTRY SPOJUJÍ SÍLY 289
33. NEZLOMENÁ 295
34. Z MALÉRU DO MALÉRU 303
35. RÁNY OSUDU 311
36. MAXWELLOVÁ PŘED SOUDEM 317
37. VZESTUPY A PÁDY 323
38. HOLKA, KTERÉ SE NIKDO NEZASTAL 333

Kam se obrátit o pomoc 345

Poznámka spolupracovnice Virginie Robertsové Giuffreové

Psát knihu s někým jiným je vždy intimní záležitost. Během práce na každém mém projektu nastane chvíle, kdy musím autorovi položit několik velmi osobních otázek. Poté podněcuji jeho vzpomínky, které občas bývají velmi živé, a snažím se je ověřit – procházím veškerou dostupnou dokumentaci a mluvím s lidmi z jeho okolí, kteří mohli být svědky popisovaných událostí nebo o nich mohli něco vědět. Proces, kterým jsem se řídila při práci s Virginií, abych její příběh odvyprávěla, jak se patří, pro mě nebyl v tomto smyslu ničím novým.

Virginiiny vzpomínky se však od ostatních knih odlišovaly hned ve dvou ohledech. Zaprvé pro ni byly události, které potřebovala sdílet, nesmírně bolestivé a zadruhé patří několik protagonistů jejího příběhu k nejbohatším a nejmocnějším lidem na světě. Někteří z nich jí vyhrožovali, aby ji donutili mlčet. Od samého začátku jsme s Virginií chápaly, že při vzniku této knihy budeme muset postupovat nanejvýš pečlivě – samozřejmě v zájmu faktické správnosti, ale také proto, aby byla Virginia chráněna před těmi, kterým by se náramně hodilo, kdyby mlčela.

Chci výslovně uvést, proč se Virginia rozhodla *nemlčet*, ačkoli by to pro ni bylo jistě snazší. Od začátku mi říkala, že věří, že její příběh pomůže jiným lidem – nejen těm, kteří přežili Epsteinovo kruté zacházení, ale také všem lidem, mužům i ženám, kteří byli někdy donuceni k sexu proti své vůli. Ve stovkách rozhovorů, které jsem s Virginií po dobu čtyř let vedla, a ve zprávách a e-mailech, které jsme si v té době

vyměňovaly, opakovaně zdůrazňovala, že chce být zobrazena autenticky, se všemi svými nedostatky. Chtěla, aby svět věděl, kým opravdu je, protože oběti zneužívání, které možná budou její slova číst, si tak budou připadat méně osamělé. Doufala, že pokud vykreslí skutečný obraz svého utrpení, inspiruje to víc lidí k boji za změny, které jsou podle ní tak zoufale potřebné – především za legislativu, která by zrušila promlčení v případě sexuálního zneužívání dětí.

Virginia patřila k nejlaskavějším a nejtěšnějším lidem, které jsem kdy potkala. Žila pro tři děti, které měla se svým manželem Robbiem Giuffrem (později se ale odloučili). Byla zároveň neúprosná a odhodlaná. A právě díky odhodlanosti jsem mohla podle jejích pokynů odvyprávět celý její příběh – a co je stejně důležité, mohla jsem ho prověřit a potvrdit, a nakonec tím přispět k tomu, aby vzniklo inspirativní, ale také srdcervoucí vyprávění, které držíte v rukou.

Když jsem ověřovala tvrzení o zneužívání, kterému byla Virginia vystavena jako malá, vyhledala jsem její kamarádku z dětství, která mi velmi otevřeně vyprávěla o tom, co si vytrpěla od svého nevlastního otce – od stejného muže, který sexuálně zneužíval i malou Virginii a který byl později odsouzen za zneužívání další nezletilé osoby. Její pomoc a laskavost byly pro Virginii velkou útěchou. Po konzultaci s profesionálním ověřovatelem faktů jsem také dlouho hovořila s Virginiinou matkou, manželem, bývalým přítelem a dvěma bratry, kterým se Virginia svěřila s tím, co jí dělali její otec a jeho kamarád. Několikrát jsem žádala Virginiina otce o jeho reakci na dceřina obvinění. Reagoval důrazným popíráním jejích tvrzení.¹

Virginiin popis zážitků z doby, kdy se pohybovala kolem Epsteinů a Maxwellových, je podložen tisíci stránkami veřejných soudních dokumentů včetně výpovědí pod přísahou a Epsteinových letových

¹ Konkrétně odpověděl: „Aby bylo jasno, nikdy jsem svoji dceru nezneužíval a o tom, že to udělal Forrest _____, jsem nevěděl. Kdybych o tom věděl, hodně by mě to rozčílilo a zakročil bych. Dal jsem svojí dceři všechno, co kdy chtěla, a nikdy jsem se jí nedotkl se sexuálním úmyslem. Dokonce jsem ani nevěděl, co měla s Epsteinem – až pak jsem se o tom dočetl na internetu a začali mi volat novináři ze zpravodajských agentur. Píší spoustu nesmyslů, dokonce jí zkomolili prostřední jméno. Jmenuje se Virginia Lee Robertsová, a ne Virginia Louise. Jsem slušný člověk a domnívám se, že muže, kteří zneužívají malé děti, by měli stíhat a vykastrovat. Opravdu mě sere, když někdo píše, že jsem někdy zneužil svoje děti. Jako otec jsem se jenom snažil, aby se měly v životě dobře.“

deníků. Dokumenty obsahují jména mnoha mužů, kterým byla Virginia podle svých slov prodána. Jejich obsah potvrzují mnohé další zdroje včetně rozhovorů, které Virginia poskytla tisku (a které jsem si všechny prostudovala), a knih, jež na to téma publikovali autoři jako Julie K. Brownová z *Miami Herald*, Virginiin bývalý právník Brad Edwards a bývalý státní zástupce v jižním okrsku města New York Geoffrey Berman. Hovořila jsem rovněž s mnoha Virginiinými právníky včetně Edwardse, Sigrid McCawleyové a Brittany Hendersonové.

Vznik této knihy poznamenalo několik přestávek, částečně zapříčiněných Virginiinými zdravotními potížemi. Celou dobu však trvala na tom, aby kniha vyšla. Chtěla, aby její utrpení mělo nějaký smysl, a pokud by mohla pomoci třeba jen jediné oběti zneužívání, stálo to podle ní za tu námahu. V říjnu 2024 prohlásila, že je připravená pokračovat. Setkaly jsme se, abychom dokončily rukopis. Vrátila jsem se do Austrálie, kde jsem ji navštívila už v roce 2022, abychom si spolu text ještě jednou podrobně prošly. Znovu jsme si rukopis přečetly a já jsem si dělala krátké přestávky, během kterých jsem revidovala některé pasáže, a pak jsem jí je znovu předčítala. Na konci mojí návštěvy schválila celý obsah knihy s výjimkou následující poznámky, kterou jsem přidala až po jejím úmrtí. Byla hluboce vděčná lidem, kteří tak či onak patřili do jejího života a kteří ji podporovali ve vyprávění jejího příběhu.

Pak mi ale 9. ledna v noci (což v Austrálii odpovídá ranním hodinám následujícího dne) zavolala a byla extrémně rozrušená. Řekla mi, že se s Robbiem večer pohádali a že ji napadl. Mluvily jsme dlouho. Poslala mi fotografie, kde byl vidět její oteklý obličej hrající všemi barvami. Ujistila jsem se, zda je v bezpečí, a nabídla jsem jí, že se spojím s její matkou a starším bratrem, což jsem pak také udělala.

Virginia incident nahlásila policii v Západní Austrálii, ale Robbie z žádného trestného činu obviněn nebyl. Naopak vznesl vlastní obvinění proti ní, což vedlo k vydání soudního příkazu, který Virginiin zapovídal kontakt s dětmi. To ji hluboce ranilo, nemohla snést, že s nimi nemůže být.

Údajný lednový konflikt nebyl první svého druhu. Virginia mi jednou vyprávěla, jak byl Robbie roku 2015 zatčen v Coloradu, protože ji napadl. Vyhledala jsem zástupce šerifa, který na případu pracoval, a ten mi o tom podrobně vyprávěl. Řekl, že bylo vydáno soudní nařízení, které Robbiemu zakazovalo návrat domů. Podle šerifova úřadu však už není dokumentace k danému incidentu veřejně dostupná. Virginia mi událost prezentovala jako ojedinělou a prohlásila, že kvůli

dětem nechce, aby byl v knize zmíněn. Byla to strašná kapitola, která se podle ní odehrála ve velmi napjaté fázi jejich života, a oba se pak snažili to vše překonat. (Robbie mi to fakticky potvrdil, když se o tom při osobním setkání nepřímou zmínil.) Věděla jsem, že existuje mnoho důvodů, proč se žena, která se stala obětí domácího násilí, může rozhodnout mlčet. Věděla jsem také, že u lidí, které v dětství někdo zneužíval, je podstatně vyšší pravděpodobnost – podle jedné často citované studie patnáctkrát vyšší – že se stanou oběťmi zneužívání i v pozdějších životních obdobích. Virginiino přání jsem respektovala.

V březnu 2025 nabraly události neblahý spád, když Virginia utrpěla zranění při autonehodě. Naposledy jsme spolu mluvily 31. března 2025. Řekla mi, že byla v nemocnici, ale podepsala reverz, protože nesouhlasila s postupem lékařů. Prosila jsem ji, aby se do nemocnice vrátila, a ona svolila. Nejdřív ale chtěla mluvit o svých dětech a zoufale toužila vědět, jak se jim daří. Než jsme hovor ukončily, řekla: „Pokud je to v rukou Božích, nemám strach. Jestli jsou moje dny sečteny, budiž, ale chci, aby ta kniha vyšla.“ Ještě jednou jsem na ni apelovala, aby nechala lékaře dělat, co umí. „Chci tě mít poblíž do konce života,“ prosila jsem. Odpověděla, že mě má moc ráda. Řekla jsem jí, že já ji taky.

Následujícího dne, 1. dubna, poslala Virginia mně a Dini von Muefflingové, své dlouholeté PR agentce, e-mail, ve kterém jasně vyjádřila své přání, aby kniha vyšla. Obsahoval i následující část:

Píšu kvůli důležité záležitosti týkající se méj knihy „Holka, které se nikdo nezastal“. Upřímně si přeju, aby kniha vyšla, a to bez ohledu na moji situaci v okamžiku jejího vydání.

Její obsah má zásadní význam, protože má ambici osvětlit systémová selhání, která umožňují přeshraniční obchod s lidmi ve zranitelném postavení. Je nezbytné, aby lidé znali pravdu a aby se otázky související s tímto tématem dočkaly řešení jak v zájmu spravedlnosti, tak v zájmu povědomí.

Ráda bych zajistila, aby kniha „Holka, které se nikdo nezastal“ vyšla i v případě mého úmrtí. Věřím, že může ovlivnit mnoho životů a podnítit potřebné diskuse o těchto do nebevolajících nespravedlnostech. Prosím vás o pomoc při splnění mého přání. Děkuji vám za vaši podporu, trpělivost a především lásku ♥♥♥.

Dne 5. dubna vydala Virginia prohlášení pro časopis *People*, kde poprvé veřejně uvedla, že ji manžel týral, a konkrétně zmínila údajné napadení z 9. ledna. V prohlášení mimo jiné stálo: „Dokázala jsem se bránit Ghislaine Maxwelllové a Jeffreymu Epsteinovi, kteří mě týrali a obchodovali se mnou. Až donedávna jsem ale nebyla schopna uniknout domácímu násilí v manželství. Po posledním fyzickém napadení, kterého se na mně manžel dopustil, už nemohu mlčet.“ (Robbieho právník se odmítl k Virginiiným obviněním vyjádřit s odkazem na probíhající soudní řízení.)

Necelé tři týdny poté už Virginia nebyla mezi námi – spáchala sebevraždu na své odlehlé farmě.

Než šla tato kniha do tisku, vyjádřili oba Virginiini bratři spolu se svými manželkami obavu, že text, který Virginia napsala, nedává dostatečný prostor domácímu násilí, jemuž byla údajně vystavena. Veřejně přednesli své svědectví o tom, co označili za dlouhodobé týrání, kterému jejich sestra během manželství čelila, a zdůraznili, že její paměti musejí vyjít v širším kontextu, aby nenarušily její důvěryhodnost. Zároveň vyjádřili podporu vydání Virginiiny knihy a podtrhli její význam pro potrestání pachatelů sexuálního zneužívání.

Když jsem po Virginiině odchodu přemýšlela o jejím životě – o všem, čeho dosáhla, a o všem utrpení, které si prodělala – neustále se mi vybavovala ta poslední tři srdíčka, která nám poslala. Navždy si je uchovám v paměti. Navzdory nevýslovným krutostem, které za svůj život zažila, se Virginia rozhodla zůstat otevřená a jednat s láskou, kdykoli to bylo možné. Svět by se od ní mohl něco naučit. Bylo mi opravdu ctí strávit čtyři roky po jejím boku, pomoci jí s vyprávěním jejího příběhu a zajistit, aby její odkaz žil dál.

Amy Wallaceová
Srpen 2025

Úvod

„Život není soukromá záležitost.
Příběh a poučení z něj jsou užitečné jen tehdy,
když se o ně podělíte s druhými.“
DAN MILLMAN, *Moudrost pokojného bojovníka*

J eště před pár hodinami mi návštěva Louvru připadala jako skvělý způsob, jak si zlepšit náladu. Teď na mě ale padá tíživý smutek. Jsem tak strašně daleko od domova.

Píše se červen 2021 a já jsem ve druhém patře největšího muzea světa, obklopena cizími lidmi, a přitom úplně sama. Na návštěvu Paříže je to divná doba. Všechno se totiž právě otevřelo poté, co se světem přehnal covid-19, takže v ulicích je jen minimum turistů, protože do Francie se může zas létat teprve krátce. Vypadám jako turistka – jedna z mnoha blondatých amerických matek v džínách a balerínách. Do Paříže jsem ale nepřišla kvůli památkám. Jsem tady kvůli úkolu, který se s postupem času nikterak neusnadňuje. Jsem tady, abych se postavila těm, kteří mi ublížili. Jsem tady, abych si vzala zpátky svůj život.

Když jsem dnes ráno vycházela z hotelu, připadala jsem si silná. Slunce zářilo a vzduch byl teplý, jako by se mi vysmíval za všechny ty svetry, které jsem si sbalila. Pomyslela jsem na svého manžela Robbieho, který zůstal v Austrálii, kde žijeme. Věděla jsem, že pořádá přespávačku pro naše tři děti a tři jejich kamarády, a dokázala jsem si představit, jak vyčerpaně volá do naší oblíbené pizzerie a objednává až příliš mnoho pizz. „Jsi moje malá bojovnice,“ říká mi s oblibou a pověděl mi to znovu, než jsem nastoupila do letadla z Perthu do Paříže. Ne vždy se vnímám tak,

jak mě vidí Robbie, ale když jsem se dnes vydala pěšky směrem k Seině, opravdu jsem v sobě tu bojovnost, kterou si vysnil, cítila.

Z hotelu na ulici Rue Scribe jsem snadno našla cestu na Avenue de l'Opéra a zamířila jsem na jih směrem k Louvru. Bylo to už dvacet let, co jsem po těchto ulicích kráčela, ale zdálo se mi, že tu trasu znám. Návštěva muzea byla dárek, který jsem si sama nadělila: pár hodin daleko od právníků a jejich otázek. Celé dny mě vyslyšali a já jsem chápala proč. Aby mělo svědectví, které jsem měla podat, co největší dopad, musela jsem být soustředěná – připravená na cokoli. Jenže jsem nutně potřebovala pauzu. Když se naskytlo volné dopoledne, věděla jsem přesně, kam chci zajít. Zamířila jsem si to přímo k ikonické kovové a skleněné pyramidě Louvru, naskenovala si lístek a sjela eskalátorem dolů. Měla jsem v plánu odpočívat, procházet se galeriemi, uniknout svým nejhorším vzpomínkám a ponořit se do čisté krásy.

Chvilí všechno běželo přesně tak, jak jsem si představovala. Ztratila jsem se mezi obrovitými bronzovými a mramorovými sochami a posílala jsem manželovi fotky Čtyř zajatců, čtveřice vojáků v okovech, a taky Herkula bojujícího s přerostlým hadem. Nespěchala jsem. Časem jsem se chtěla propracovat až k Moně Lise. Ale pak jsem vystoupala po schodech, odbočila za roh a ztuhla. *Tuhle místnost znám*, zařval ve mně vnitřní hlas. Přesně na tomto místě už jsem jednou stála – před dvaceti lety, když mi bylo teprve sedmnáct.

MÍSTNOST, kde se nacházím, je vymalovaná pronikavě červenou barvou a dominuje jí obrovský gobelín, který zobrazuje okázalou ložnici Ludvíka XIV. Když mě sem Jeffrey Epstein a Ghislaine Maxwellová vzali poprvé, už mě – teenagerku – několik měsíců sexuálně zneužívali a prodávali mě jiným. Teď je mi třicet sedm let, jsem vdaná a mám děti, takže mám veškeré atributy dospělosti a od Epsteinovy smrti ve vězení uběhly dva roky. Přesto ho živě vidím, jak stojí vedle mě a obdivuje tapiserii, jejíž tmavou barevnou paletu se rozhodl napodobit v interiéru svého honosného manhattanského domu. V duchu si představuju Maxwellovou vedle něho, jako vždycky. „G-Max“, jak si sama říkala, byla sexuální predátorka s vybranými způsoby a aristokratickým původem, která v Epsteinově dysfunkční rodině nezletilých dívek zastávala roli matriarchy. Já jsem byla jednou z těch dívek a v jejich domě hanby jsem strávila víc než dvacet pět měsíců. I po desítkách let si dokážu vybavit, jak moc jsem se jich obou bála.

Zvoní mi v uších. Když tu tak stojím, racionálně vím, že už mi nemůžou ublížit: rok poté, co v cele našli Epsteinovo bezvládné tělo, zatkli i Maxwellovou a ta teď, v roce 2021, zůstává ve vazbě a čeká na proces kvůli různým obviněním včetně obchodování za účelem sexuálního vykořisťování. Přesto se nemůžu zbavit pocitu, že mě jejich lačné přízraky dál pronásledují. Snažím se přemoci závrať a upírám zrak před sebe na zdobenou nástěnnou tapiserii. Zobrazuje mladého muže, jak před hloučkem přihlížejících vkleče prosí krále o odpuštění. Podívám se na svoje nohy a mám pocit, jako by mi vrostly do podlahy z parket. Zadržává se mi dech a tělem se mi valí onen dobře známý náraz vlny panického záchvatu.

Už v dětství jsem nerada dělala scény. Raději jsem svou bolest skrývala a držela tu bouři v hrudi, než abych riskovala, že problém dál vyhrotím, když ho vykřičím do světa. A tak zůstávám potichu a snažím se uklidnit. Dívám se na svoje pěkné nehty, které mám čerstvě upravené a nalakované lesklou slonovinovou barvou. Čtu nápis na náramku na levém zápěstí, který jsem dostala od blízké kamarádky. Korálky opatřené písmeny vytvářejí nápis „B-A-D-A-S-S“, drsňačka. Udělám jeden opatrný krok a pak další. Žaludek se mi svírá, ale jdu dál. *Prosím*,“ žadoním beze slov. „Prosím, ať neomdlím na tomto nádherném místě. Vidím lavičku, sedám si a hledám cedulky označující východ. „Zvládnou to,“ opakuju si mantru, na kterou jsem se už tolikrát spoléhala. Zkušenost mi napovídá, že ještě nepřišel čas na pokus o útek.

Trauma je zákeřný nepřítel. Ti z nás, kteří ho přežili, často žasnou, jak rychle dokáže ustoupit, alespoň na začátku. Jakmile se dostanete do bezpečí, zahojí se vám viditelné rány, jako jsou modřiny a stopy pořezání, a časem vymizí. Vzpruhu dostane i vaše psychika. Podobá se tonoucím, kterého vytáhnou z hlubin, načež nějak vyplivne temnou vodu a otevře oči. Ale zotavující se oběti jako já příliš dobře vědí, že trauma číhá ve stínech – vždycky tam je. Bez ohledu na to, kolik let uplynulo nebo kolik terapeutů jste navštívili, se trauma může nečekaně objevit, zdánlivě jen tak, zničehonic. Může ho vyvolat píseň v rádiu. Nebo vůně kolínské, která vane z kolemjdoucího. Ve vašem případě pravděpodobně nebude spouštěčem tapiserie pokrývající celou stěnu v Louvru, ale člověk nikdy neví.

Do Francie jsem přijela, abych čelila jednomu z Epsteinových spolupachatelů, modelingovému agentovi Jeanu-Lucovi Brunelovi. Během let v módním byznysu se z Brunela stal vyhlášený hledač talentů. Chlubil se, jak nastartoval kariéry hvězd jako Jerry Hall, Milla Jovovich,

Rebecca Romijn, Sharon Stone a Christy Turlington. Zároveň se ale vědělo, že od mladých žen, jejichž kariéru usměrňuje, požaduje sex. Teď je Brunel ve vazbě a čeká ho proces kvůli obviněním ze znásilnění, sexuálního obtěžování a obchodu s nezletilými za účelem sexuálního zneužívání. V poslední době ale žádá, aby ho do procesu nechali na svobodě. Právě proto jsem sem z Austrálie přijela: abych Brunela, který pro Epsteina obstaral tolik mladých dívek, pomohla udržet za mřížemi.

V místopřísežné výpovědi, kterou jsem přijela podat, stejně jako dřív potvrdím, jak mě Brunel opakovaně znásilňoval a zneužíval. Během svojí přítomnosti v Paříži zprostředkuju francouzským žalobcům kontakt s dalšími Brunelovými oběťmi, které se mi ozvaly poté, co mě viděly v televizi a na sociálních sítích, a odevzdám svoje ručně psané poznámky o tom, jak on, Epstein a Maxwellová ublížili mně i dalším ženám. Francouzští žalobci mě považují za klíčovou svědkyni, protože na rozdíl od mnoha Epsteinových obětí, které byly zneužívány na jednom místě, jsem s ním a s Maxwellovou strávila víc než dva roky cestováním po celém světě. Zнала jsem jejich kruté zvyky i zvyky mužů, kterým mě prodávali, mužů, jako byl Brunel. Ty muže jsem viděla a musela snášet z bezprostřední blízkosti.

Může se někdo divit, že trpím posttraumatickou stresovou poruchou (PTSD)? Ale mluvit o tom všem nahlas, jak dělám teď, pro mě zdaleka neznamená jen záchvat úzkosti nebo přerušovaný výlet do muzea umění. Když jsem přijela do Paříže, abych odhalila minulost, zároveň jsem přišla o svůj současný život. Moje dcera Ellie chodí do páté třídy a tento víkend má svůj první školní ples, ale na protest proti mojí nepřítomnosti si obarvila svoje nádherné tmavé vlasy na fialovo. (Robbie mi poslal fotku a musím připustit, že to nevypadá nejhůř.) Ellie mi právě napsala, že chce svůj „grunge“ outfit doplnit síťovanými punčochami, a navzdory šestihodinovému časovému rozdílu jsme si domluvily telefonát přes FaceTime, abych mohla říct, co si o tom myslím. I já jsem v pubertě měla grunge v oblíbenosti, ale v páté třídě mi to přijde na síťované punčochy trochu brzo. Ráda to s Ellie proberu, ale mrzí mě, že to musí být po telefonu. Kdybych byla doma v Perthu, udělala bych si během jejího prvního tanečku milion fotek. Místo toho budu bojovat s osamělostí a jet lagem v malém hotelovém pokoji patnáct tisíc kilometrů daleko.

Musím ale věřit, že moje cesta do Paříže je ve prospěch mých dětí. Když se před několika lety učitel zeptal jednoho z našich dětí, čím se živí jeho matka, dali jsme s Robbiem hlavy dohromady a usoudili jsme,

že pravda je příliš složitá, takže bude nejlepší říct jednoduše tohle: „Moje máma bojuje se zločinci.“ Od té doby žije několik učitelů v přesvědčení, že jsem policistka. Ne, nejsem policistka a nikdy jsem ani netvrdila, že jsem anděl. Ale snad jsem vykonala něco dobrého. Moji mocní nepřátelé se mě snaží umlčet a vyhrožují mi, že mě přivedou na mizinu, nebo mě dokonce nechají zabít. Nepřestala jsem mluvit. Když jsem byla sexuální otrokyně, nemohla jsem nic. Slíbila jsem si, že takhle bezmocná už nikdy nebudu.

Takže mě dnes moji démoni přinutí k útěku ze světově proslulého muzea, než jsem si stihla prohlédnout oblíbené obrazy? Ano, přesně tak. Uchýlila jsem se pak do hotelového pokoje, abych mohla hltat nejužasnější kriminální seriál na světě, *Právo a pořádek*, což je můj oblíbený uklidňovací rituál? Ano, to se taky stalo. Jenže já nenechám demony vyhrát. Za tři dny se do Louvru vrátím, posadím se naproti té strašidelné tapiserii a znovu si podmaním onu místnost s rudými stěnami. Opřu se o svou těžce vydobytou sílu a pak konečně najdu Monu Lisu, abych ji rychle pozdravila.

Za několik dní budu stát proti Brunelovi v osmihodinovém slyšení za zavřenými dveřmi a budu odpovídat na nepředstavitelně ponižující otázky o tom, co mi on – tehdy padesátník – dělal, když mi bylo sedmnáct, osmnáct a devatenáct.

Téhož dne vysvětlím v rozhovoru pro *NBC News*, že jsem proti Brunelovi svědčila, protože chci, „aby věděl, že už nade mnou nemá žádnou moc, že jsem teď dospělá žena a rozhodla jsem se ho pohnat k odpovědnosti za to, co udělal mně a tolika dalším“. Potom vyslovím výzvu k boji, která vzápětí obletí celý svět. „Apeluji na další svědky, aby se přihlásili, i když už je to promlčeno,“ řeknu a dodám, že i něco tak jednoduchého, jako je potvrzení místa Brunelova pobytu v určitý den, může pomoci lidem, kteří se snaží dosáhnout toho, aby pykal za zločiny, které spáchal.

„Soudce poslouchá,“ řeknu. „Úřady poslouchají. Já poslouchám. Chceme, aby ten netvor skončil tam, kde patří. Pokud nebudeme všichni spolupracovat, nepodaří se to.“

O NETVORECH VÍM SVĚ. Jako dítě jsem zažila prakticky všechny druhy týrání: incest, zanedbání péče, kruté tělesné tresty, sexuální obtěžování, znásilnění. V pubertě, ještě než jsem potkala Jeffreyho Epsteina a Ghislaine Maxwellovou, mě prodával i jiný pedofil. Ti dva ale moje

utrpení znásobili. V letech, které jsem strávila v jejich blízkosti, mě vypůjčili mnoha desítkám bohatých a mocných lidí. Ti mě běžně používali a ponižovali a v některých případech i škrtili, mlátili a zraňovali. Myslela jsem, že zemřu jako sexuální otrokyně. Pak jsem ale krátce po svých devatenáctých narozeninách potkala člověka, kterému na mě patrně záleželo. Využila jsem příležitosti a v roce 2002 jsem utekla.

Tuto knihu píšu po dvaadvaceti letech svobody. Nebylo to vždy snadné období, ale jsem za ně neskonale vděčná. Od roku 2002 poznamenalo můj život několik zásadních křížovatek, z nichž ta nejdůležitější přišla, když jsem se nečekaně stala matkou. Lékaři mi tvrdili, jak je to vysoce nepravděpodobné, ale mýlili se. Nejdřív se narodil Alex, potom Tyler. Být matkou dvou kluků bylo nádherné. Když se nám ale s Robbiem narodilo třetí dítě, holčička, které jsme dali jméno Ellie, cítila jsem, že se ve mně něco pohnulo. Vzhledem k tomu, čím jsem si prošla, vím, že sexuální predátor se nezastaví, dokud ho nezastaví někdo jiný. Mnoho let jsem se ale držela zpátky a doufala jsem, že úkolu pohnat trýznitele ke spravedlnosti se ujme někdo jiný. Ellie toto období pasivity ukončila. Když jsem se dceři dívala do očí, věděla jsem, že musím něco udělat, aby další dívky netrpěly jako já. Nedlouho poté jsem se pustila do boje.

Nejdřív jsem se pokusila zodpovědět několik palčivých otázek. Byla jsem obětí týrání jen proto, že jsem měla smůlu? Předurčila mě k tragédii ostudná tajemství mojí rodiny? Nebo se snad v naší kultuře děje něco, co přispělo k mému utrpení? Zlo je na světě odjakživa, ale obchodování s lidmi – používání násilí, podvodů nebo donucování k tomu, abyste si vymohli nějakou práci nebo komerční sexuální akt – je obzvlášť zavrženíhodné, zejména pokud jsou jeho obětí mladiství. Sexuálně motivovaný obchod s dětmi je fenomén, o kterém se toho neví dost, a zdaleka to není jen problém zemí třetího světa, jak by si mnoho lidí mohlo myslet. Ve Spojených státech byly takové incidenty oznámeny v každém z padesáti států. V posledních desetiletích usnadnily obchodníkům s lidmi práci internet a sociální sítě, protože tak mohou s oběťmi navázat kontakt snáz. Podle Národního centra pro pohřešované a vykořisťované děti využili predátoři během pandemie covidu-19 skutečnost, že děti tráví online ještě víc času než dřív. Platforma k oznamování podezření ze sexuálního zneužívání dětí tak během jediného roku zaznamenala nárůst počtu oznámených případů o 106 procent.

Co tím chci říct? Jeffrey Epstein je možná mrtvý, ale na celém světě běhá mnoho jiných, kteří se dosud dopouštějí stejných zločinů jako

on. Nespočítali byste oběti obchodu s lidmi za účelem sexuálního zneužívání, které dosud neunikly ze svého pekla, jak se se štěstím podařilo mně. Tyto dívky a chlapci, ženy a muži, za sebou podle nedávného výzkumu zpravidla mívají tři až sedm pokusů o útěk, než se jim to povede. Mnozí z nich nenarazí na jediného empatického člověka, který by jim nabídl pomoc. Ve Spojených státech, kde mají jen čtyři procenta policejních a podobných sborů specialisty na odhalování obchodu s lidmi, se většina obětí, má-li přežít, může spoléhat jen sama na sebe a na štěstí.

Chci to změnit. Nehodlám jen dostat pachatele před soud, ale mám taky ambice nabourat mechanismy, kterými náš právní systém pachatele až příliš často chrání. Odhaduje se, že většina obětí, které v dětství zažívaly sexuální zneužívání, promluví o svých zážitcích až po čtyřicítce. Podle mého názoru by přeživší oběť sexuálního obchodování s lidmi a sexuálního zneužívání měla mít možnost usilovat o spravedlnost, když cítí, že je na to připravena, ale mnoho států uplatňuje promlčecí lhůty, které jí to znemožňují. To jsou systémové problémy, jejichž řešení je mimo možnosti jednotlivce, a proto je tak důležité, aby se někdejší oběti spojily. Jak jsem řekla v rozhovoru v Paříži v roce 2021, může svět někdejšími obětmi sexuálního násilí sugerovat, jak jsou slabé, ale pokud budeme táhnout za jeden provaz, budeme vždy silnější.

Za poslední roky recyklovali kousky mého příběhu jiní lidé v nesčetných knihách, podcastech, rozhovorech, článcích, filmech, miniseriálech a televizních speciálech. Já sama jsem však celý příběh zatím nikdy nevyprávěla. Pokud to udělám, budu moct vyplnit mezery, poskytnout kontext tam, kde se ho zoufale nedostávalo, a v klíčových místech budu mít možnost opravit, co bylo zkresleno. Mladé dívky (ani chlapci) se nestávají oběťmi obchodu za účelem sexuálního vykořisťování ve vzduchoprázdnu. Opakované sexuální zneužívání se jim - nám - neděje jen tak zničehonic. V mnoha případech nás obvykle nejprve opustí ti, kteří tvrdí, že nás milují. Popisem svého osudu snad pomůžu jiným, aby se něčemu podobnému vyhnuli.

Nikdo, kdo prodělal závažné trauma, z něho nevyšel bez úhony. Na mně rozhodně stopy zanechalo. Ještě než jsem potkala Epsteina, zažila jsem hrozná věci, kvůli kterým mě někteří pozorovatelé označili za „ideální oběť“. Byla jsem ale taky odolná, jinak už bych tu dnes nebyla. Pořád se v noci budím hrůzou a přepadávají mě panické ataky. Občas si připadám bezcenná. Možná to tak bude vždycky. Ale je i mnoho dnů, kdy zářím, zejména pokud se mi podaří pomoci jiné

oběti. Doufám, že moje kniha vrhne trochu světla do temnoty a přinutí ji, aby se odplazila zpět někam do jeskyně.

Kdysi jsem mlčela, ale teď se ve mně probudil hlas a kniha je výsledkem mojí proměny. Manžel mě totiž vystihl, když řekl, že jsem bojovnice. Bojovnice, která má co vyprávět.